

חדר העבודה של המשורר נתן יונתן

חדר העבודה של הסופר אברהם ב. יהושע

חדר העבודה של הסופר דן בניה סרי

חדר העבודה של המשורר יהודה עמיחי

מוניאונים ואולמות קונצרטים הם חללים ציבוריים שעוצבו בידי ארכיטקטים והאמנים מוזמנים להיכנס אליהם רק לאחר שהם בנויים, את החדרים ב"קירות ורוח" עיצב ותכנן האמן עצמו. כל פותב יצר לעצמו את פינת הכתיבה שלו לפי טעמו ויכולתו, כדי שתשרת אותו ותאפשר לו ליצור את ספריו. "זה אינו חלל תצוגה אלא חלל עבודה", פותבת טלי אמיתי-טביב. "אנו קוראים ספרים אך לרוב איננו פוגשים את הסופרים שכתבו אותם", ממשיכה הצלמת. "ההפרות עמם נעשית, אם בכלל, באמצעות תיווכה של התקשורת - עיתון, רדיו או טלוויזיה. זו הפרות עם דימויים ציבוריים הצומחים סביב דמויות היוצרים. בעבודה זו ניסיתי לצלם דיוקנאות (פורטרטים) של סופרים בלי לצפות בדמותם הפיזית, אלא על ידי צילום המקום הפרטי והקמוס (הסודי), המקום הנסתר מן העין - חדרי העבודה שלהם. אם תרצו - דרך נעלי הבית שלהם".

קירות מספרים

הצלמת טלי אמיתי-טביב צילמה 103 חדרי עבודה של סופרים ומשוררים. המקום שבו נוצרת התרבות שלנו

שנים רבות עם צורות שונות של ביטוי אמנותי דרך החללים שמכילים אותן: ספריות, מוניאונים ואולמות קונצרטים. בצילומיה בחללים הללו, כמו גם בצילומים של חדרי העבודה, היא מקפידה לרוקן את המקום מאנשים. "האדם היוצר נוכח (נמצא) באמצעות המקום שיצר ופעל בו ודרך המרחב והחלל שהקיף בהם את עצמו", היא פותבת. אך בעוד שספריות,

קירות ורוח
103 חדרי עבודה של סופרים ומשוררים
טלי אמיתי-טביב

מה אומר חדר העבודה של הסופר על האדם עצמו? את התשובה לשאלה מנסה לספק ספר חדש של הצלמת טלי אמיתי-טביב - "קירות ורוח" (הוצאת עם עובד). טלי אמיתי-טביב תיעדה 103 חדרי עבודה של סופרים ומשוררים וניסתה ללמוד מהם על האנשים עצמם. התצלומים הללו, פותבת הצלמת בסוף הספר, הם "המשך טבעי לדיא-לוג צילומי שאני מקיימת זה

סיפור אחד על עם הספר

"הספר הוא החבר היחיד טוב בעולם" – כך כתב משה אבן עזרא, שחי בשנים 1055-1140. על נושא זה אפשר לכתוב ספרים רבים. המקרה המרגש שיסופר כאן מדבר בעד עצמו.

בחדש ניסן השנה התקיים במושב ניר עציון שבפרמל ערב השקה לספר "אשה אחת", מאת המחנך, הדיפלומט והסופר יצחק מאיר. האירוע נערך במסגרת הכנס השנתי של האגף לתרבות תורנית, בראשותו של שמריהו הרמון.

כשהצעתי להוצאת ספריית "מעריב" לארגן במסגרת אירוע ההשקה מכירה של הספר, הם ביקשו ממני לדאוג למישהו שיהיה אחראי על המכירה במקום.

בעצה אחת עם מחבר הספר, פניתי אל גילה אפשטיין, מי שניהלה עד לא מכבר את כפר הנוער ימין אורה, וביקשתי את עזרתה.

ימין אורה, הקרוי על שמו של ציארלס אורד וינגייט ("הידיד"), הוא כפר נוער דתי, שנוסד ב-1953 ונמצא בשולי הפרמל, סמוך למושב ניר עציון.

גילה הגיעה לערב ההשקה מלווה בצדל'ו. צדל'ו (באמהרית – אביב, אור) הוא תלמיד פיתה י"ב בימין אורה. גבר צעיר, נאה וחכם, שעלה מאתיופיה לפני שבע שנים.

הסברתי לצדל'ו מה עליו לעשות, והוא שמח על המשימה שהוטלה עליו.

האירוע היה מוצלח מאוד, ורבים מהמשתתפים רכשו את הספר "אשה אחת".

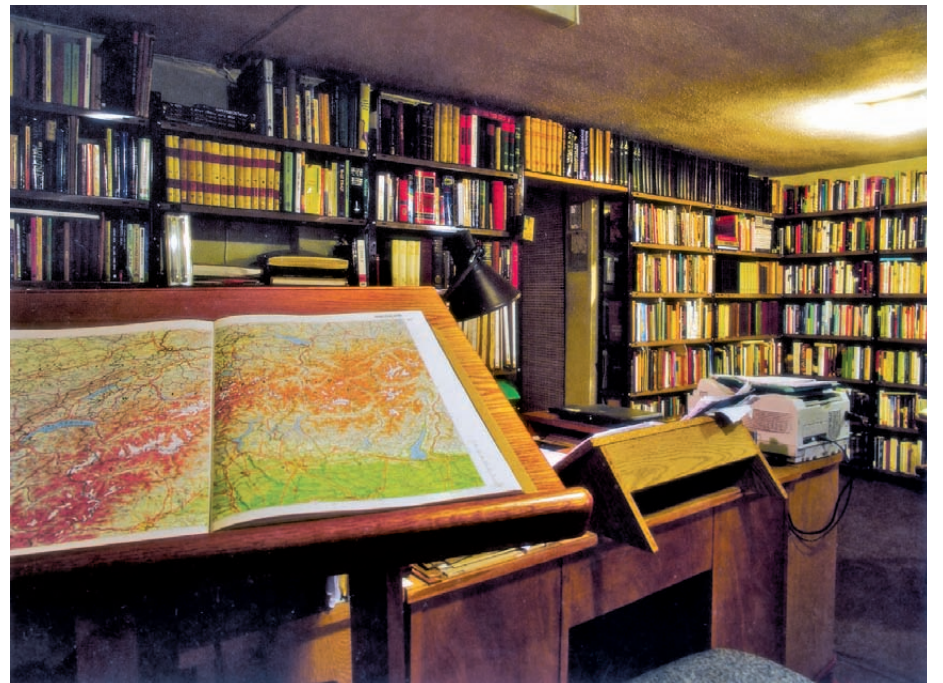
בסוף הערב, כאשר באנו לשלם לצדל'ו את שכרו על צמלו, הוא שאל בביישנות אופיינית, כמתנצל: "אפשר לקבל ספר במקום כסף?"

"ודאי שכן", הייתה התשובה. הענקנו לו ספר עם הקדשה מיוחדת ממחבר הספר, וגם כסף עבור העבודה שעשה.

ואני, אחוז התרגשות, שאלתי את נפשי לדעת מאיין שאב צדל'ו היקר את האהבה לספר עד כדי ויתור על הפרוטה.

ונראה לי שהתשובה מצוינה, בין היתר, בחינוך הערפי המשובח שימין אורה מנחיל לחניכיו, עוד מימיו של המנהל המיתולוגי יצחק מאיר, אשר עיצב את רמותו המופקרת של מוסד חינוכי חשוב זה.

יוסי בר-נוי בוכריץ

חדר העבודה של הסופר עמוס עוז

חדר העבודה של הסופר ש"י עגנון

משרדיות, המוני קלסרים ותיקיות מיוגעים, קשי יום, נפוחים מרוב תכולה, שלא היו מביישים שום חדר משרד של פקיד שומה במס הכנסה.

אלמנט העושר היחיד כמעט, מבחינה מטלון, הוא כמות הספרים העצומה שמופיעה ברוב הצילומים. חדרים עמוסי ספרים, קירות מכוסים במדפים עם ספרים, כונניות שכורעות תחת העומס. והיא ממיכה: "החלל הזה, שנועד לכתובה, טבוע כל כולו בחותם האקה, של הכותב האחר, כתב ידו האחד ובחירתו הייחודית האחת".

בין הסופרים והמשוררים שחדריהם מופיעים בספר אפשר למצוא את חיים באר, נורית זרחי, נתן יונתן, חיים נחמן ביאליק, ש"י עגנון, עמוס עוז, לאה גולדברג, אברהם ב. יהושע, דן בניה סרי, יהודית קציר, יצחק בן נר, יהודית הנדל, סמוי מובאל, אהרון אפלפלד ועוד ועוד.

איילה פרלמוטר

את ההקדמה כתבה הסופרת רונית מטלון, ויחד עם דבריה של הצלמת אלה הן המילים היחידות המופיעות בספר. כל השאר צילומים. צילומים שמדברים, שמספרים, שמציגים, שמעלים שאלות ומספקים תשובות.

"אלה חדרים ישראלים כל כך", כותבת מטלון. "עם האסתטיקה הישראלית כל כך ומכמירת הלב (המרגשת) לעתים... אם יש בחדרים האלה פאתוס, הוא לא זה הרומנטי, הנשגב (הנבוה), אלא הפאתוס של האלתור (אימפרוביזציה), הקומבינה. שטחם של החדרים נראה ברוב המקרים מצומצם, נלקח כמעט בדוחק משטחה של הדירה הישראלית הממוצעת. מרפסת שנסגרה. חדר ממ"ד שהוסב. חדרון שהיה של הילד. מקלט שנהיה פינת עבודה. ירכתיים (קצה) של הסלון שנחסמו במחיצה... חלונות קטנים של קבלנים שקימצו בפול. תריסי הפלסטיק הסמוכים לשולחן הפתיחה, [...] פיסאות משרדיים עם תמיכה לגב בארבע מאות שקל במבצע, מנורות קריאה